

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **MVDr. K. B.**, zast. Ing. Stanislavem Kofroněm, daňovým poradcem, se sídlem Benešov, Tyršova 182, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze ze dne 15.11.2010 č. j.: 5278/10-1100-204297 a č.j : 5281/10-1100-204297,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 15.11.2010 č.j.: 5278/10-1100-204297 a č.j.: 5281/10-1100-204297 se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Ing. Stanislava Kofroně, daňového poradce.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze, kterými bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2007 a 2008, které vydal Finanční úřad ve Voticích dne 26.1.2010 pod č.j. 10782/10/0239702018969 a č.j. 10788/10/023970201869.

V odůvodnění rozhodnutí finanční ředitelství mimo jiné uvedlo, že napadené dodatečné platební výměry byly vystaveny na základě výsledků daňové kontroly uvedených

ve zprávě č.j. 10538/10/023930201745 projednané dne 14.6.2010. Dle zjištění správce daně žalobce v rozporu s ust. § 24 odst. 2 písm. k) bod 3 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnil výdaje na pracovní cesty vozidlem RZ 3S9 98-11 ve výši sazby základní náhrady, přestože toto vozidlo náležející do společného jmění manželů bylo manželkou žalobce zahrnuto do obchodního majetku. Podle ust. § 23 odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb. mělo toto zjištění za následek zvýšení žalobcova základu daně.

K námitkám žalobce uvedeným v odvolání finanční ředitelství poukázalo na ust. § 24 odst. 2 písm. k) bod 3 zákona č. 586/1992 Sb. a uvedlo, že přestože provozovatelem, resp. držitelem vozidla RZ 3S9 98-11 zapsaném v v technickém průkazu byla manželka žalobce, z titulu společného jmění manželů byl žalobce současně vlastníkem. S odkazem na ust. § 145 zákona č. 40/1964 Sb. není podle finančního ředitelství sporu o tom, že žalobce je vlastníkem předmětného vozu spolu s manželkou společně a nerozdílně, tj. jako jedna osoba jsou oprávněni a povinni z uplatňování právních úkonů souvisejících s touto movitou věcí. Finanční ředitelství také uvedlo, že na toto společné vlastnictví zákon č. 586/1992 Sb. reaguje mimo jiné v ust. § 7 odst. 11 ve znění platném pro rok 2007 a v ust. § 7 odst. 9 ve znění platném pro rok 2008. Jak je uvedeno ve zprávě o daňové kontrole a i v žalobcově odvolání, počátkem roku 2007 a v letech předchozích bylo předmětné vozidlo u daňového subjektu MUDr. H. B. předmětem finančního pronájmu s následnou koupí najaté věci a nájemné bylo tímto daňovým subjektem uplatněno jako výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Dne 16.2.2007 bylo v daňové evidenci zaevidováno odkoupení vozu a došlo tak k jeho zahrnutí do obchodního majetku MUDr. H. B., ze kterého bylo dne 28.2.2007 vyřazeno.

Finanční ředitelství nesouhlasilo s tvrzením žalobce, že splnil podmínky první věty ust. § 24 odst. 2 písm. k) bod 3 zákona č. 586/1992 Sb., tj. že nic nebránilo tomu uplatnit výdaje na pracovní cesty daným vozidlem RZ 3S9 98-11, jehož je žalobce vlastníkem a který nebyl zahrnut do obchodního majetku, jak ve výši náhrady výdajů za spotřebované pohonné hmoty, tak ve výši sazby základní náhrady. Protože v řešené věci jde o movitou věc spadající do společného jmění manželů, je podle odvolacího orgánu z daňového hlediska na předmětné vozidlo s odkazem na ust. § 145 zákona č. 40/1964 Sb. pohlíženo, jakoby je vlastnila jedna a tatáž osoba. A u této „osoby“ (MUDr. H. B.) bylo dané silniční motorové vozidlo nejprve předmětem finančního pronájmu s následnou koupí najaté věci a nájemné uplatněno jako výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmů a poté také bylo MUDr. H. B. zahrnuto do obchodního majetku a následně vyřazeno. Finanční ředitelství pak uvedlo, co stanoví ust. § 24 odst. 2 písm. k) bod 3 zákona č. 586/1992 Sb. v druhé větě.

Podle finančního ředitelství je z uvedeného zřejmé, že výdaje na pracovní cesty předmětným vozidlem ve výši 159 027 Kč a ve výši 149 167,- Kč odpovídající výši sazby základní náhrady uplatnil žalobce v rozporu s ust. § 24 odst. 2 písm. k) bod 3 zákona č. 586/1992 Sb., neboť toto vozidlo bylo jak předmětem finančního pronájmu s následnou koupí najaté věci a nájemné bylo uplatněno jako výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmů, tak bylo zahrnuto do obchodního majetku. Námitky žalobce jsou tedy podle finančního ředitelství nedůvodné a na tuto skutečnost nemá vliv ani názor žalobce, že v sazbě základní náhrady zákonodárce určitě nezamýšlel pouze amortizovat náklady spojené s pořízením vozidla, ale zamýšlel pokrýt ostatní náklady spojené s provozem vozidla používaným k podnikání. Finanční ředitelství rovněž uvedlo, že se žalobce poté, co jeho manželka předmětné vozidlo vyřadila z obchodního majetku, rozhodl toto vozidlo, které používá k podnikatelské činnosti, do svého majetku nezahrnout a tato okolnost podle finančního ředitelství řadí výdaje žalobce na pracovní cesty pod režim ust. § 24 odst. 2 písm. k) bod 3 zákona č. 586/1992 Sb.

Žalobce v žalobě uvedl, že nepopírá, že vozidlo RZ 3S9 98-11 bylo v roce 2007 a letech předchozích u jeho manželky předmětem leasingu a nájemné u ní bylo uplatněno jako daňový výdaj. Rovněž nepopírá, že po skončení leasingové smlouvy bylo v její daňové evidenci zaevidováno odkoupení vozu a vozidlo bylo zahrnuto u ní do obchodního majetku. Nicméně je dle jeho názoru nutno konstatovat, že později však bylo z jejího obchodního majetku vyřazeno a dále v souvislosti s podnikáním nijak užíváno nebylo a v daňové evidenci nebylo v souladu s § 4 odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb. nijak uváděno. Podle žalobce je pravdou, že se svou manželkou nemají zúžený rozsah společného jmění manželů a manželka žalobce byla i nadále zapsána v technickém průkazu vozidla jako vlastník.

Žalobce dále uvedl, že podle § 24 odst. 2 písm. k) bod 3 zákona č. 586/1992 Sb. lze uplatnit výdaje na dopravu vlastním silničním motorovým vozidlem ve výši sazby základní náhrady a náhrady výdajů za spotřebované pohonné hmoty při splnění dvou podmínek a to jednak, že musí jít o vozidlo vlastní a jednak, že musí jít o vozidlo nezahrnuté do majetku poplatníka. Dle názoru žalobce nebyly restriktivní podmínky stanovené tímto ustanovením na straně žalobce jako poplatníka daně z příjmů porušeny. Nebyla porušena podmínka první, že se jedná o vozidlo vlastní, protože se jednalo o vozidlo ve společném jmění manželů a nebyla porušena ani podmínka druhá, že se jedná o vozidlo nezahrnuté do obchodního majetku poplatníka, protože žalobce ve svém obchodním majetku toto vozidlo zahrnuto nikdy neměl. Dle názoru žalobce také nedošlo z jeho strany k porušení § 7 odst. 9 zákona č. 586/1992 Sb., na který ve svém odůvodnění finanční ředitelství odkazovalo.

Ve vyjádření k žalobě finanční ředitelství odkázalo na napadená rozhodnutí a navrhlo žalobu zamítnout.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, postupoval soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařídil.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V dané věci měl žalobce dle zjištění správce daně v rozporu s ust. § 24 odst. 2 písm. k) bod 3 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit výdaje na pracovní cesty vozidlem RZ 3S9 98-11 ve výši sazby základní náhrady, přestože toto vozidlo náležející do společného jmění manželů bylo manželkou žalobce zahrnuto do obchodního majetku.

Podle § 24 odst. 2 písm. k) bod 3 zákona č. 586/1992 Sb. výdaji (náklady) podle odstavce 1 jsou také výdaje (náklady) na pracovní cesty, včetně výdajů (nákladů) na pracovní cestu spolupracujících osob (§ 13) a společníků veřejných obchodních společností a komplementářů komanditních společností, a to maximálně ve výši podle zvláštních předpisů, pokud není dále stanoveno jinak, přitom na dopravu vlastním silničním motorovým vozidlem nezahrnutým do obchodního majetku poplatníka ve výši sazby základní náhrady a náhrady výdajů za spotřebované pohonné hmoty. Na dopravu vlastním silničním motorovým vozidlem, které není zahrnuto do obchodního majetku poplatníka, ale v obchodním majetku poplatníka zahrnuto bylo, nebo bylo u poplatníka předmětem finančního pronájmu s

následnou koupí najaté věci a nájemné (jeho část) uplatnil (uplatňuje) jako výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmů, a u silničního motorového vozidla vypůjčeného ve výši náhrady výdajů za spotřebované pohonné hmoty. Pro stanovení výdajů za spotřebované pohonné hmoty lze použít průměrné ceny uplatňované ve zdaňovacím období jejich rozhodujícími prodejci v České republice, které zveřejní Ministerstvo financí ve Finančním zpravodaji po uplynutí zdaňovacího období. Pokud poplatník podává přiznání v průběhu roku za uplynulou část zdaňovacího období, poskytne mu informaci o průměrných cenách správce daně. Použije-li poplatník ceny vyšší, je povinen je doložit doklady o jejich nákupu. U nákladních automobilů a autobusů se použije sazba základní náhrady pro osobní silniční motorová vozidla.

V odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí žalovaný konstatoval, že předmětné vozidlo bylo počátkem roku 2007 a v letech předchozích u daňového subjektu MUDr. H. B. (manželka žalobce) předmětem finančního pronájmu s následnou koupí najaté věci a nájemné bylo tímto daňovým subjektem uplatněno jako výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Dne 16.2.2007 bylo v daňové evidenci zaevidováno odkoupení vozu za 1 190,- Kč, a došlo tak k jeho zahrnutí do obchodního majetku MUDr. H. B., ze kterého bylo dne 28.2.2007 vyřazeno.

K odvolací námitce, již žalobce tvrdil, že splnil podmínky první věty ust. § 24 odst. 2 písm. k) bod 3 zákona č. 586/1992 Sb., tj. že nic nebránilo tomu uplatnit výdaje na pracovní cesty daným vozidlem RZ 3S9 98/2011, jehož byl žalobce vlastníkem a který nebyl zahrnut do obchodního majetku, jak ve výši náhrady výdajů za spotřebované pohonné hmoty, tak ve výši sazby základní náhrady, žalovaný uvedl, že: „Protože v řešené věci jde o movitou věc spadající do společného jmění manželů, tj. spolu s manželkou MUDr. H. B. jste jejími bezpodílovými vlastníky, je z daňového hlediska na vozidlo RZ 3S9 98-11 s odkazem na výše zmíněné ust. § 145 zákona č. 40/1964 Sb. pohlíženo, jakoby je vlastnila jedna a tatáž osoba. A u této „osoby“ (MUDr. H. B.) bylo dané silniční motorové vozidlo nejprve předmětem finančního pronájmu s následnou koupí najaté věci a nájemné uplatněno jako výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmů a poté také bylo MUDr. H. B. zahrnuto do obchodního majetku a následně vyřazeno. V tomto případě ust. § 24 odst. 2 písm. k) bod 3 zákona č. 586/1992 Sb. v druhé větě stanoví, že lze jako daňově uznatelný uplatnit výdaj „na dopravu vlastním silničním vozidlem, které není zahrnuto do obchodního majetku poplatníka, ale v obchodním majetku poplatníka zahrnuto bylo, nebo bylo u poplatníka předmětem finančního pronájmu s následnou koupí najaté věci a nájemné (jeho část) uplatnil (uplatňuje) jako výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmů a u silničního vozidla vypůjčeného ve výši náhrady výdajů za spotřebované pohonné hmoty“, a to bez ohledu na skutečnost, že Vy sám jste jako samostatný subjekt vozidlo v obchodním majetku neměl, jak namítáte.“

Podle finančního ředitelství je z uvedeného zřejmé, že výdaje na pracovní cesty předmětným vozidlem ve výši 159 027 Kč a ve výši 149 167,- Kč odpovídající výši sazby základní náhrady uplatnil žalobce v rozporu s ust. § 24 odst. 2 písm. k) bod 3 zákona č. 586/1992 Sb., neboť toto vozidlo bylo jak předmětem finančního pronájmu s následnou koupí najaté věci a nájemné bylo uplatněno jako výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmů, tak bylo zahrnuto do obchodního majetku. Námitky žalobce jsou tedy podle finančního ředitelství nedůvodné a na tuto skutečnost nemá vliv ani názor žalobce, že v sazbě základní náhrady zákonodárce určitě nezamýšlel pouze amortizovat náklady spojené s pořízením vozidla, ale zamýšlel pokrýt ostatní náklady spojené s provozem vozidla používaným k podnikání. Finanční ředitelství rovněž uvedlo, že se žalobce poté, co jeho manželka předmětné vozidlo vyřadila z obchodního majetku, rozhodl toto vozidlo, které používá k podnikatelské činnosti,

do svého majetku nezahrnout a tato okolnost podle finančního ředitelství řadí výdaje žalobce na pracovní cesty pod režim ust. § 24 odst. 2 písm. k) bod 3 zákona č. 586/1992 Sb.

V dané věci tedy žalovaný nesouhlasí s tím, že žalobce splnil podmínky ust. § 24 odst. 2 písm. k) bod 3 věty první zákona č. 586/1992 Sb. a cituje větu druhou uvedeného ustanovení. Městský soud v Praze má za to, že z předmětných žalobou napadených rozhodnutí není zřejmé, není finančním ředitelstvím vysvětleno, proč v případě žalobce mělo být postupováno dle ust. § 24 odst. 2 písm. k) bod 3 věty druhé zákona č. 586/1992 Sb. Finanční ředitelství v Praze pouze kategoricky konstatovalo, že vozidlo RZ 3S9 98-11 bylo předmětem finančního pronájmu s následnou koupí a nájemné bylo uplatněno jako výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmů, bylo zahrnuto do obchodního majetku, ale předmětné vozidlo z obchodního majetku bylo vyřazeno. Z napadených rozhodnutí není zřejmé, z čeho finanční ředitelství dovodilo, že se nebere ohled na skutečnost, že žalobce neměl předmětné vozidlo v obchodním majetku, jak žalobce namítal.

Městský soud v Praze shledal žalobou napadená rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze nepřezkoumatelnými, když dospěl k závěru, že z nich není zřejmé, seznatelné, proč finanční ředitelství nebere ohled na to, že žalobce neměl vozidlo v obchodním majetku, když v rozhodnutích je pouze vyargumentovaná manželka žalobce MUDr. H. B. vč. uvedeného ust. § 7 odst. 9 a 11 zákona č. 586/1992 Sb., který ale na danou věc nedopadá.

Vzhledem ke shora uvedenému rozhodl soud tak, že žalobou napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů zrušil a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady zastoupení žalobce daňovým poradcem ve výši 5.808,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 2 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., vč. částky odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je daňový poradce povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.) ve výši 1.008,- Kč. Náklady řízení tedy činí celkem 7.808,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí

podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. srpna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová